

2. Ponadto Sąd nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności dla celów określenia elementów odróżniających powołanego w sprzeciwie znaku towarowego. Sąd przyjął błędnie pod względem prawnym kryteria zastosowane przez Izbę Odwoławczą, nie zbadawszy samodzielnie licznych poszczególnych elementów powołanego w sprzeciwie złożonego znaku towarowego.
3. Zdaniem wnoszącej odwołanie przedstawione przez Sąd uzasadnienie dotyczące określenia postaci, w jakiej znak towarowy jest używany, zawiera sprzeczności i błędy logiczne. Wprawdzie Sąd wywodzi, że używane oznaczenie może różnić się od postaci, w której zostało zarejestrowane, tylko „elementami bez znaczenia” i że używane oznaczenie oraz zarejestrowany znak muszą być uznane za „całościowo równoważne”, aby można było potwierdzić używanie umożliwiające zachowanie praw, jednak przy stosowaniu tych kryteriów oceny Sąd dopuszcza się sprzeczności i popełnia błędy logiczne. Ponadto Sąd dokonuje rygorystycznej oceny, czy w używanej postaci znaku towarowego występują trzy elementy uznane przez niego za odróżniające. Za pomocą tych kryteriów Sąd zakłada używanie umożliwiające zachowanie praw i nie uwzględnia przy tym, że liczne nowe elementy zostały dodane do używanej postaci znaku towarowego, wskutek czego używane oznaczenie i zarejestrowany znak towarowy nie mogą już być uznawane za „ogólnie równoważne”.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 4 września 2015 r. w sprawie T-577/12,
NIOC/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 14 listopada 2015 r. przez National Iranian Oil
Company PTE Ltd (NIOC) i in.**

(Sprawa C-595/15 P)

(2016/C 059/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie:

National Iranian Oil Company PTE Ltd (NIOC), National Iranian Oil Company International Affairs Ltd (NIOC International Affairs), Iran Fuel Conservation Organization (IFCO), Karoon Oil & Gas Production Co., Petroleum Engineering & Development Co. (PEDEC), Khazar Exploration and Production Co. (KEPCO), National Iranian Drilling Co. (NIDC), South Zagros Oil & Gas Production Co., Maroun Oil & Gas Co., Masjed-Soleyman Oil & Gas Co. (MOGC), Gachsaran Oil & Gas Co., Aghajari Oil & Gas Production Co. (AOGPC), Arvandan Oil & Gas Co. (AOGC), West Oil & Gas Production Co., East Oil & Gas Production Co. (EOGPC), Iranian Oil Terminals Co. (IOTC), Pars Special Economic Energy Zone (PSEEZ)
(przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Druga strona postępowania:

Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 4 września 2015 r. przez siódmą izbę Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-577/12;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszące odwołanie przed Sądem Unii Europejskiej;
- obciążenie drugiej strony kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach pierwszego zarzutu mającego na celu uchylenie wyroku wnoszące odwołanie twierdzą, że w pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że wskazując art. 46 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 267/2012⁽¹⁾, rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012⁽²⁾ wyraźnie podaje, iż jego podstawę prawną stanowi tenże art. 46 ust. 2.

2. W ramach zarzutu drugiego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo w pkt 55–57 zaskarżonego wyroku, których treść zawiera się w stwierdzeniu, że „z art. 215 ust. 2 nie wynika, by indywidualne środki ograniczające zastosowane wobec osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów niepaństwowych powinny być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 215 ust. 1 TFUE”. Po pierwsze, art. 215 ust. 1 TFUE, to jest jedyne postanowienie TFUE poświęcone środkom ograniczającym, wyraźnie stanowi, że procedurą mającą zastosowanie w przypadku takich środków jest procedura w nim wskazana i nie przewiduje żadnej innej; po drugie, art. 291 TFUE jest nie do pogodzenia z art. 215 ust. 2 TFUE; tytułem subsydiarnym, art. 291 ust. 2 TFUE nie może być postrzegany jako postanowienie dające podstawę prawną dla potrzeb stosowania środków ograniczających, o charakterze uzupełniającym w stosunku do podstawy prawnej, którą stanowi art. 215 ust. 2 TFUE; wreszcie i tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że art. 291 ust. 2 TFUE może dawać Radzie podstawę prawną dla potrzeb stosowania środków ograniczających, o charakterze uzupełniającym w stosunku do podstawy prawnej, którą stanowi art. 215 ust. 2 TFUE, odwołanie się do tej podstawy prawnej byłoby jednak w niniejszej sprawie niezgodne z prawem.
3. W ramach zarzutu trzeciego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że odwołanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych początkowo na art. 215 TFUE, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo poprzez orzeczenie, zasadniczo, w pkt 75–83 wyroku, że Rada – by użyć sformułowania z art. 291 ust. 2 TFUE – „należycie uzasadniła” skorzystanie z tej procedury stanowiącej odstępstwo, która jako jedyna była dostępna w niniejszej sprawie. Po pierwsze, wymagane uzasadnienie powinno być wyraźne; po drugie, nawet przy założeniu, że uzasadnienie domyślne może ten wymóg spełnić, to nie jest on spełniony w niniejszej sprawie, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni rozpatrywanych postanowień.
4. W ramach zarzutu czwartego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że odwołanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych na art. 215 TFUE, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 87 wyroku, że art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 „zastrzega na rzecz Rady kompetencję do wykonywania przepisów art. 23 ust. 2 i 3 rzeczonego rozporządzenia”, co jest wystarczające, by uczynić zadość obowiązkowi uzasadnienia w odniesieniu do wskazania podstawy prawnej tego przepisu, którą jest art. 291 ust. 2 TFUE. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd doszedł do takiego wniosku w wyniku błędnej pod względem prawnym wykładni art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012.
5. W ramach zarzutu piątego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym na wypadek orzeczenia, że odwołanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych na art. 215 TFUE, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd popełnił błąd w pkt 86–88 wyroku, gdy uznał, że obowiązek uzasadnienia aktów prawnych Unii nie nakazuje Radzie, by wyraźnie wskazała, że – w odniesieniu do podstawy prawnej z art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 – rozporządzenie nr 267/2012 opiera się na art. 291 ust. 2 TFUE.
6. W ramach zarzutu szóstego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 100 i 103 oraz również w pkt 108 i 110, iż sprawdzenie poszanowania przez zastosowane przez Unię środki ograniczające zasad pewności prawa i przewidywalności prawa, z których wynika, że wspomniane środki powinny być jasne i precyzyjne, następuje w odniesieniu do wynikających z orzecznictwa reguł jednolitej wykładni aktów Unii, które to reguły wymagają, by akty te były interpretowane i stosowane w świetle wersji ustalonych w innych językach urzędowych.
7. W ramach zarzutu siódmego wnoszące odwołanie twierdzą, iż Sąd naruszył prawo w pkt 134 wyroku poprzez orzeczenie, że art. 23 ust. 2 pkt d) rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (sporne kryterium) jest zgodne z zasadami państwa prawa, a ogólniej z prawem Unii Europejskiej, ponieważ nie jest „ani arbitralne, ani dyskrecjonalne”, oraz w pkt 140 wyroku poprzez orzeczenie, że „sporne kryterium ogranicza uprawnienia dyskrecjonalne Rady, ustanawiając kryteria obiektywne, oraz gwarantuje stopień przewidywalności wymagany prawem Unii”. W tym względzie wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, interpretując sporne kryterium w odniesieniu do wyroku z dnia 13 marca 2012 r. *Melli Bank/Rada* (C-380/09 P).

8. W ramach zarzutu ósmego tytułem subsydiarnym wnoszące odwołanie twierdzą, że nawet przy założeniu, iż określeniu „związanie” należy przypisać znaczenie nadawane mu przez Sąd, należy stwierdzić, że rozumienie to zostało zastosowanie w sposób błędny w niniejszej sprawie.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 281, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-626/15)

(2016/C 059/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, E. Paasivirta, C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady z dnia 11 września 2015 r. zawartej w konkluzji Przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli z dnia 11 września 2015 r. zatwierdzającej złożenie, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, dokumentu do dyskusji dotyczącego przyszłego wniosku do Komisji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki mającego na celu utworzenia morskiego obszaru chronionego na Morzu Weddella, powtórzonej w streszczeniu sprawozdania z dnia 23 września 2015 r. z 2554-ego spotkania Komitetu Stałych Przedstawicieli (dokument 11837/15, punkt 65, strony 19 i 20 oraz dokument 11644/1/15/REV), w zakresie, w jakim Rada zażądała, aby dokument do dyskusji został złożony w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, zamiast zostać złożony w imieniu samej Unii;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze tej Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 11 września 2015 r. w zakresie, w jakim Rada zażądała, aby skierowany do Komisji dokument do dyskusji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki mający na celu utworzenia morskiego obszaru chronionego na Morzu Weddella został złożony w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, zamiast zostać złożony w imieniu samej Unii.

Komisja jest zdania, że zaskarżona decyzja, która jest oparta na założeniu, iż kompetencja w tej dziedzinie jest podzielona i w konsekwencji dokument do dyskusji powinien zostać przyjęty w drodze konsensusu i złożony w imieniu Unii i jej państw członkowskich, jest bezprawna, gdyż uniemożliwia ona w ten sposób Komisji złożenie wspomnianego dokumentu w imieniu samej Unii, przez co narusza wyłączną kompetencję Unii w tej dziedzinie (oraz prerogatywy Komisji w zakresie reprezentowania Unii).

Komisja podnosi dwa zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.